

Chương 20

Năm 1989.

Sau thời kỳ thử việc, tôi được vào làm chính thức. Thành Đại Nhân về nước chơi một năm một lần. Vài năm nữa nó mới xong chương trình tiến sĩ. Quang chuẩn bị cưới một sinh viên đang học năm cuối đại học Ngoại thương, tên Hương. Tôi có gặp Hương vài lần. Cô có vẻ đẹp đằm thắm rất dễ mến. Tôi bất ngờ thấy thằng bạn lấy vợ sớm thế. Vậy là những ngày tháng ăn chơi của anh chàng đa tình đã chấm dứt hẳn rồi.

Dũng Khói nằng nặc rủ tôi lên bãi vàng chơi. Hơn hai năm chưa được nghỉ phép nên tôi cũng muốn đổi không khí. Ba giờ sáng chúng tôi bắt đầu lăn bánh trên chiếc Min Kho của nó. Thời đó, có được chiếc xe máy Minsk 125cc sản xuất ở Liên Xô như của Dũng Khói là điều mơ ước của sinh viên mới ra trường. Thuở học sinh, chúng tôi chỉ biết tới xe đạp. Đạp xe nhiều đến nỗi đùi thẳng nào cũng rắn như đá, đũng quần nát bươm phải tíc kê nhiều lần dày cộp. Đang quen với sự vận động mệt nhọc của xe đạp, đi xe máy gió phù phù bên tai rất thích.

Gần trưa, trời lạnh dần, mưa lất phất. Cả hai thằng đều lạnh, cần mặc thêm áo. Dũng Khói tạt vào một quán nước bên đường. Phải một thoáng tôi mới nhìn ra chủ quán. Thu lu trong cái mũ chụp tai và cái áo bông to xù, trông ông như một cái bọc hàng ai đó bỏ quên. Uống chưa hết ấm trà, Dũng Khói giục đi tiếp. Tôi biết tính thằng bạn không thể ngồi yên được. Mỗi khi hẹn với nó là tôi không dám đến muộn. Muộn mấy phút là cu cậu đã căng thẳng, rất khác với Thành và Quang. Hai thằng ấy lúc nào cũng ung dung như thể cuộc đời là một cuộc dạo chơi đối với chúng.

Tới thị trấn Yên Lạc thì đã ba giờ chiều, Dũng Khói bảo là còn mấy chục cây số đường núi. Mưa đã tạnh không khí trên núi lạnh hơn. Đường nhỏ nhiều những chỗ gấp cánh khuỷu. Chỉ sơ sễnh một chút là cả người lẫn xe sẽ lao thẳng xuống vực sâu hun hút. Khoảng gần mười cây số cuối thì đường thẳng và rộng hơn nhưng lại khó đi hơn. Lốp đá trên đường được phủ một lớp bùn khiến con đường trơn như mỡ, hai thằng lăn quay mấy lần, cả người và xe tằm trong bùn đỏ. Dũng Khói nghiêng răng gồng cứng tay. Người tay yếu gặp đường này dắt bộ cũng khó.

Trước mặt chúng tôi hiện ra những chiếc lán lợp giấy dầu lúp xúp trên sườn núi. Ba gã trai bước ra từ một cái lán.

“Đại ca!” Gã trẻ nhất reo to.

“Đây là anh Hai Sơn, anh Ba Thơ, còn đây là Tư Tâm!” Dũng Khói giới thiệu.

“Mấy bác đây là anh em à?” Tôi hỏi vì thấy mấy gã khá giống nhau. Dũng Khói gật đầu. Hai gã em đeo dây chuyền và nhẫn vàng to tướng.

“Đây là Tuấn, bạn thân của em.” Dũng Khói vỗ vai tôi giới thiệu. “Chơi nghệ cũng hay lắm đấy.”

“Bạn của chú Dũng thì cứ thoải mái như ở nhà,” Gã trai thứ nói, khoát tay chỉ hướng. “Chú Dũng đưa bạn sang kia để mấy đứa đấm bóp cho đỡ mệt rồi lên uống rượu với ông! Ông nhắc chú suốt đấy!”

“Chắc ông thiếu người chơi cờ cùng chứ gì?” Dũng Khói cười nói.

“Đường ướm thế mà hai chú vào được thì giỏi thật đấy!” Gã trai lớn gật gù, ngắm nhìn hai thằng người bùn. Khác với hai em, gã không đeo dây chuyền hay nhẫn vàng, nét mặt cũng chất phác.

“Đại ca đi lâu quá!” Gã trẻ nhất nói. “Không có anh mọi người lười tập lắm!”

“Chắc chú bị mấy con bé bên Đồi Sung Sướng hút hết sinh lực chứ gì?”

“Không!” Gã trai út cười, mắt tít lại. “Hai đại ca thôi, em thì lúc nào chẳng chăm chỉ!”

Dũng Khói xách túi đi sang một cái lán cách đây vài chục mét, sát bờ suối. Mấy cô gái cỡ mười tám đôi mươi, kẻ nằm người ngồi đang buôn chuyện rôm rả. Giọng Chế Linh nghe càng rã rời bởi âm thanh khọt khẹt từ chiếc cát xét cũ, chạy sai tốc độ. Vách nứa có dán đầy ảnh ca sĩ và một số ảnh khóa thân cắt từ tạp chí nước ngoài. Sàn lán là những thân cây to bằng bắp tay ghép lại.

“À, võ sư đây rồi, tưởng anh bị gái Hà Nội bắt rồi.” Cô gái dáng cao, da ngăm kêu lên. “Khiếp! Nhớ anh quá cơ!”

Cô có chiếc răng khềnh, mặt tròn xoe chạy ra níu vào vai Dũng Khói. “Quà Hà Nội của em đâu?”

“Đây, quà cho các em đây!” Dũng Khói chỉ vào tôi.

“Không, chơi xấu! Quà thật chứ!” Cô gái cười, đập mạnh vào vai nó.

“Hà ơi, tối nay cho mượn anh Dũng nhé!” Cô da ngăm nói với cô răng khềnh.

“Cho em mượn anh bạn đẹp trai này, còn nguyên xi.” Dũng Khói vừa cười vừa cởi quần áo.

Mấy cô gái mở nắp những thùng nước nóng to tướng đang đun sôi sắn ở dưới hai cái giường ghép bằng tre, phía trên có phủ lá cây.

“Anh cởi quần áo và nằm lên đây,” Cô gái da ngăm bảo tôi.

“Cởi hết à?” Tôi hỏi.

“Ừ, cởi hết ra!” Dũng Khói nói. “Sợ gì?” Máy cô gái khúc khích cười.

“Sợ quá đi chứ, núi rừng mênh mông khó tìm lắm!” Cô gái da ngăm đưa tay lên che miệng, cười tí mắt.

Tôi xấu hổ nhưng cũng tặc lưỡi làm theo thằng bạn.

Khí lạnh làm tôi nổi da gà.

“Anh cứ vứt quần áo xuống sàn, lát bọn em giặt.” Cô gái nói.

“Khiếp, tắm bùn hay sao thế này?”

“Vào được đến đây là giỏi lắm rồi!” Dũng Khói nói. “Không cứng tay thì đứng giữa đường mà khóc.”

“Giỏi!” Cô gái răng khểnh bĩu môi nói. “Thế mà có việc lại chẳng biết gì!”

Tôi nằm sấp lên giường. Hơi nước từ hai cái nồi nước nóng bốc lên qua lớp lá rất dễ chịu.

“Qua loa thôi, bọn anh còn đi uống rượu với ông già!”

“Còn sớm mà, lúc nào cũng vội vàng” Cô gái răng khểnh nói. “Người khác mong làm lâu mà không được. Sướng mà không biết đường hưởng.”

“Thôi, làm đi mà!”

“Ở Hà Nội có được phục vụ thế này không?”

“Không, lấy đâu ra! Thôi, để anh nghỉ, đừng bắt anh đối đáp nữa!”

Cứ hai cô phục vụ một thằng. Một cô gọi đầu, cô khác dùng một cái khăn sợi thô, nhúng nước nóng, chà trên người tôi. Hơi nước bốc nghi ngút làm cả lán ấm lên. Tôi chột liên tưởng tới cảnh làm lông gà, vịt ở chợ. Khăn ấm dễ chịu nhưng có lúc làm tôi giật nảy người vì nóng.

“Trời ơi, đúng là công tử Hà Nội! Da trắng và mỏng như trẻ con. Yên tâm, em sẽ không luộc chín của anh đâu!”

Cô gái da ngăm nói rồi dùng một nhánh cây quất lên người tôi.

“Ái!” Tôi kêu. “Tra tấn à?”

“Ăn thua gì, quen rồi anh lại thích mạnh hơn ấy chứ.”

Quả thực sau đấy thì cảnh giác râm ran trên da rất dễ chịu.

“Anh nằm ngửa ra đi.”

“Nằm ngửa à?”

“Vâng, anh không nằm ngửa bao giờ à?”

Tôi nhìn sang, thấy thằng bạn tên hên hênh từ bao giờ, hai mắt lim dim có vẻ khoan khoái lắm.

“Thế cho anh mượn cái khăn!” Tôi nói.

“Gớm, bạn của võ sư mà e thẹn quá!”

“Ừ, bạn anh bạo lắm à?”

“Đùa thôi chứ lần đầu anh Dũng vào đây cũng dùm dỏ cả người ấy chứ. Con trai Hà Nội hay xấu hổ nhỉ, khác hẳn với các anh cai ở đây.”

“Khác thế nào hả em?”

“Trời ơi, khỏi phải nói. Máy ông ấy cứ bước chân vào là tí toáy khó chịu lắm.”

“Thế bọn thợ có vào đây không?”

“Không ạ, chỗ này chỉ phục vụ cho các cai thôi. Thợ sang Đồi Sung Sướng.”

“Nghe tên lạ thế? Ở đâu hả em?”

“Anh bảo anh Dũng đưa đi cho biết. Máy anh chủ hay sang bên ấy lắm.”

Cô gái bơi lên người tôi chất mỡ dùng đục rồi bắt đầu đám bóp.

“Em giải thích cho bạn anh tên của mấy kỹ thuật nhé!” Dũng Khói nói.

“Vâng, nhưng phải thưởng thêm đây.”

Tên của mấy cái ngón đám bóp nghe thật buồn cười: Tùng Xẻo là một tay véo, tay kia chém ngang; Sóng Ngang hay Sóng Dọc là dùng hai tay tạo ra đùn thịt, trông như làn sóng chạy ngang hay dọc lưng; Gà Mỏ Thóc là véo một cái rồi lấy mấy đầu ngón tay bập bập vào da thịt; Giun Bò là dùng các ngón tay lướt ngoằn ngoèo trên da. Còn nhiều kỹ thuật nghe lạ tai như Miết Sâu, Miết Nông,

Đạp Nước, Trườn Sấp, Trườn Ngửa... làm vào mùa hè khi các cô phải chịu ướn người để dùng sức căng của người để trườn miết lên thân thể của người được phục vụ.

“Khoản Trạch Lướt để tới em ạ.” Dũng Khói bảo. “Nhờ thằng bạn anh nổi hứng thì phiền.”

Trạch Lướt là dùng viên nước đá nhỏ, không thì dùng ngón tay nhúng vào nước lạnh rồi lướt lên da sau đã chà sát bằng khăn nóng. Sự chênh lệch nhiệt độ khiến các vùng da được đánh thức. Mùa hè thì kỹ luật Trạch Lướt cộng với Thối Tiên. Sau khi dùng đá hay nước lạnh lướt trên da, các cô gái sẽ thổi nhẹ vào chỗ ngón tay vừa đi qua. Hơi nước bốc lên ở một vùng cục bộ làm thần kinh ở chỗ đó trở nên nhạy cảm. Người được phục vụ sẽ cảm thấy sung sướng nhẹ nhàng như tiên cho nên ngón ấy mới có tên như thế.

Đang mệt lại được thư gian khiến tôi rơi vào trạng thái nửa thức nửa ngủ.

“Tuần ơi, dậy thôi!” Dũng Khói gọi.

“Sao bảo cho bạn em mượn cơ mà?” Cô gái răng khểnh trêu.

“Tối nhé, bọn anh đi uống rượu bây giờ.”

Ra khỏi lán tắm quất, Dũng Khói chỉ cho tôi khu vực khai thác. Cả bãi vàng lổn nhổn bùn đất tan hoang, cây cối bị chặt trơ gốc, các giếng vàng sâu hun hút. Cuộc sống bãi vàng phức tạp, hội tụ của bạo lực, cờ bạc, đĩ điếm và nghiện hút. Đây cũng là chỗ náu mình của những kẻ đang trốn tránh pháp luật. Tôi hỏi nguy hiểm thế sống ở đây làm gì nhưng nó chỉ im lặng.

Trời đã tối, Dũng Khói dẫn tôi vào lán của lão Hồ Mang, cha của mấy gã trai. Bên trong lán ấm. Một đồng lửa sưởi phát ra tiếng lách tách. Một con bé gầy nhẳng chừng mười lăm tuổi ngồi canh đồng lửa, mắt chăm chăm nhìn vào ngọn lửa như bị thôi miên. Một lão già nằm ở góc lán trên một tán phản, gối đầu lên đùi một người đàn bà mặc bộ bà ba đen. Chị ta đang châm thuốc cho lão. Da lão đỏ au, râu tóc rất dày, bạc phơ. Mùi thuốc phiện ngày ngày quyen rũ. Lão già lim dim mắt, hút một hơi dài tạo ra tiếng rít ro ro. Xong, lão nhắm mắt, giữ hơi thuốc như để khói ngấm vào người... Một lát, lâu mới phả ra. Trong ánh sáng bập bùng, khói thuốc trắng lững lờ bay lên trông như một phần râu tóc của lão.

“Con chào ông! Chào cô ạ!” Dũng Khói chào to như cố gắng kéo lão già ra khỏi hương sắc dâm mê của nàng tiên nâu. “Đây là Tuần bạn con.”

“Ừ! Ngồi đi.” Lão già nói rồi khùng khục ho. Người đàn bà mỉm cười, gạt đầu đáp lại lời chào của chúng tôi.

“Tiếp đi!” Lão ra lệnh.

Người đàn bà cầm cái kim châm thuốc chuẩn bị điều mới. Ngọn lửa hắt ánh hồng lên khuôn mặt. Chị ta khoảng ngoài bốn mươi, nét mặt đều đặn khả ái, ngời thẳng duyên dáng như cô khoe dáng người cân đối. Lão già lặp lại cái quy trình đê mê với nàng tiên nâu. Sau ba lần như vậy từ lúc chúng tôi bước vào, lão mới ngời dậy. Người đàn bà phủi những hạt bụi bám trên áo của lão.

“Mới lên à?” Lão hỏi.

“Vâng, chúng con vừa tới lúc chiều.” Dũng Khói đáp. Lão già khoát tay ra lệnh:

“Gọi bọn trẻ sang đi!”

“Dạ!” Người đàn bà thừa một tiếng ngọt ngào rồi đi ra. Mấy gã trai lộc ngộc bước vào, kính cẩn chào cha. Gã út múc rượu từ một các sành to ở góc lán rồi đổ vào một chai thủy tinh bốn cạnh. Mỗi cạnh là hình một cô gái khỏa thân đúc bằng thủy tinh đang uốn éo các tư thế khác nhau giống các điệu múa Chăm. Dưới ánh sáng lập lòe của đồng lửa và tác dụng của chất lỏng bên trong, các vũ nữ trông sống động kỳ lạ. Nếu nhìn ở một số góc độ nhất định thì có thể thấy được cả bốn vũ nữ, một hình chính diện rõ nét còn ba hình còn lại mờ ảo. Từ góc đó nếu xoay đi xoay lại để rượu bên trong sóng sánh, khúc xạ ánh sáng sẽ tạo được một hiệu quả đặc biệt, nhìn như một đám vũ nữ da đồng đang múa may bốc lửa.

Một con bé bung vào một mâm gỗ trên có mấy con gà luộc nguyên con đang bốc khói. Con bé cầm kéo cắt, nó kêu oai oái vì nóng.

“Thôi để anh cắt cho!” Gã út nhanh nhẹn cắt mỗi con gà thành vài phần.

“Con mời ông, mời cô dùng đi ạ!” Gã trai lớn kính cẩn mời cha và người đàn bà rồi khoát tay mời chúng tôi:

“Các chú dùng đi thôi!”

Tôi và Dũng Khói đói ngấu. Thịt gà nóng rẫy bỏng rát trong tay. Ngon tuyệt! Tôi không thích những thịt nguội trong cỗ bàn truyền thống, nên thích cách ăn này. Rượu nếp cái hoa vàng bưng tự nấu, thơm lừng. Tôi chưa uống thứ rượu ngon nhưng nặng đến vậy. Nóng như lửa. Uống tới đâu biết tới đó. Sau chén đầu tiên, bụng tôi nóng ran, rồi cái sức nóng ấy lan tỏa khắp người.

“Nặng quá!” Tôi bảo nhỏ Dũng Khói.

“Ừ, nặng lắm, nhìn này.” Dũng Khói đổ một ít rượu vào một cái trôn bát, dí một que diêm đang cháy vào. Rượu bật lửa ngay. Lạ thật, mấy chén rượu đã khiến tôi liên tưởng những ngọn lửa nhảy nhót kia là những mỹ nhân Ả Rập

đang uốn éo mời chài bạc khách. Phải chăng điều ấy là do kỹ thuật xoa bóp lúc trước hay bởi trong rượu của lão già phù thủy có chất gì đặc biệt?

Mà cái trò uống rượu gì mà kỳ quái, chẳng ai nói một lời. Nhưng rồi tôi thấy thích. Giữa tĩnh lặng sâu thẳm của rừng núi, rượu cảm thấy ngon hơn hẳn. Dững Khói tí tí đánh chén tự nhiên như mấy gã trai. Người đàn bà tách xương, gắp cho lão Hồ Mang. Đám con gái ở mấy lán bên cạnh cũng đang chí chèo ăn uống, chốc chốc lại ré lên cười. Một thằng bé chừng mười bốn ngời trước lán từ lúc chúng tôi vào, ánh mắt hướng về khoảng không vô định phía rừng.

“Nó đang gác đấy!” Dững Khói nói nhỏ. Tôi tự hỏi sao lại phải gác ở chón núi rừng vắng vẻ này nhưng không tiện hỏi.

“Con xin được uống với ông một chén Dững Khói hai tay nâng chén mời lão Hồ Mang. Mấy gã trai cũng lần lượt mời cha. Tôi cũng mời lão một chén. Sau đây là bọn thanh niên mời lẫn nhau. Cái nghi lễ ấy khiến tôi choáng váng mặt mày. Dững Khói liếc nhìn tôi rồi bảo mấy gã trai:

“Thôi, các bác cho phép Tuấn uống thế thôi, nó không uống được nhiều.”

“Con nhà võ mà uống ít thế à,” gã trai thứ cười nói. “Lát nữa chơi bài với bọn anh nhé?”

Tôi đang chân chừ, Dững Khói nói hộ: “Khoản đấy Tuấn cũng không biết đâu.”

“Sáng mai tập đại ca nhé!” Gã trai út nói, Dững Khói gật đầu.

Bữa hôm ấy tôi ăn rất ngon. Tiếp có thịt hoẵng nướng, cá suối kho và canh rau bồ khai. Sau bữa ăn, chúng tôi chào lão Hồ Mang rồi ra khỏi lán.

“Thế nào,” Dững Khói cười hỏi. “Muốn thử khoản Trạch Luốt không?”

“Thế sau đây là cái gì?”

“Cái gì chẳng có!”

“Ồ, thế mấy đứa ấy là gái à?”

“Ừ, gái nhà lành vào nơi khi ho cò gáy này làm gì?”

“VẬY À? TRÔNG SẠCH SẼ ĐÂY CHỨ! TAO THẤY CON BÉ RĂNG KHẺNH THÍCH MÀY LẮM ĐÂY, THỬ CHƯA?”

“Không, tao chỉ thích tắm quất thôi,” Dững Khói lắc đầu. “Mày thích thì thử cho biết, nhưng nhớ phải dùng bảo vệ!”

Gợi ý của Dũng Khói làm tôi nóng hết người. “Nếu mày vào, tao theo!” Tôi bảo nó.

“Không,” Dũng Khói lắc đầu. “Tao có lý do riêng. Đừng lẫn tẩn chuyện ấy, thoải mái đi! Hơn nữa, chuyện ấy là tiêu chuẩn của tao, không mất tiền.”

Tôi im lặng.

“Thích thì tự nhiên, Hà Nội không có cơ hội thế này đâu!” Dũng Khói dừng lại khi đến lối rẽ vài cái lán tẩm quất. Có tiếng con gái cười ré lên.

“Thôi,” tôi lắc đầu. “Thế mày chưa bao giờ thử thật à?”

“Chưa!” Dũng Khói cười. “Mà mày chắc cũng nguyên tem đúng không?”

Tôi lờ như không nghe thấy, bảo nó về lán nghỉ.

Tôi ngạc nhiên thấy thằng bạn từ chối lạc thú ở chốn này. Chúng tôi chưa bao giờ nói về chuyện ấy. Tôi coi cái kỷ niệm năm thứ nhất đại học là một góc đặc biệt của riêng mình. Nhưng một gã trai trẻ đã qua trải nghiệm tình ái thì như ngọn núi lửa bị đánh thức, sự trào dâng mãnh liệt của nó rất khó kiểm soát. Có lẽ chưa qua chuyện ấy như Dũng Khói thì mới sự dễ dàng hơn chăng?

Dũng Khói nằm trên võng, nhường tôi nằm trên một cái sạp mới đóng còn ngai ngái mùi tre ngâm. Trời lại mưa. Mưa trong rừng không có âm sắc cũng và thô của bê tông, mái tôn, mái ngói. Trong rừng có hàng triệu triệu chiếc lá cùng ngân nga với những giọt mưa, tiếng nước chảy tứ bề từ trên núi đổ xuống tạo nên hợp xướng dịu dàng, thanh khiết của thiên nhiên.

Tôi hỏi về lão Hồ Mang, Dũng Khói vừa đốt thuốc vừa kể lại những chuyện nghe được từ Hai Sơn, con trai lớn của lão. Lão Hồ Mang tên thật là Hoàng, người Tày, quê ở Bình Gia, Lạng Sơn.

Lão Hoàng được trời phú cho một sức khỏe hơn người. Năm mươi tám tuổi lão là đô vật một của toàn huyện. Sau vài năm thì lão Hoàng chỉ vì những giải đấu địa phương trở nên quá dễ đối với lão. Nhưng rồi lão lại nổi tiếng nhờ tài trị những con trâu điên.

Mỗi khi lão Hoàng nhận lời trị một con trâu điên ở đâu thì nơi ấy như là một ngày hội. Dân ở các xã lân cận cũng tới xem cái sự việc có một không hai này. Lâu lâu mà không có con trâu nào bị điên thì người ta nhớ, ai cũng ước ao một lần trong đời được chứng kiến cái sự kiện độc đáo ấy. Không một cuộc thi đấu thể thao hay sự kiện văn hóa nào có được cái không khí hồi hộp, náo nức như thế. Lũ trâu điên lại thường là những con to khỏe, hung hãn nhất. Chúng chạy khắp làng, nhìn thấy người là xông vào.

Đối với những con đang ở sân vườn, lão Hoàng buộc một đầu dây vào một gốc cây to, đầu kia buộc thành thòng lọng rồi quăng vào cỏ. Những con ở khoảng trống như ở đồng hay trên đường làng thì khó hơn. Lão Hoàng sẽ dùng vôi bột ném vào mắt chúng rồi mới quăng thòng lọng. Người xem chỉ dám đứng ở xa, hay nấp sau bờ tường, bờ giậu. Vậy mà nhiều lần khi đã dính vôi bột vào mắt, với sức nặng trên dưới nửa tấn, con trâu điên cuồng lao âm âm, húc đổ những bức tường bằng gạch, bằng đất, làm người xem hết hồn, la hét chạy tứ tung.

Trong những dịp này người ta chứng kiến được sức khỏe phi thường, sự khéo léo và can trường của lão Hoàng. Lão dùng đoạn tre đục phang cho tới khi con trâu thở không ra hơi, đầu nát bét, lão mới lại gần, xỏ mũi dắt đi. Có lần lão Hoàng bị một con trâu ngoắc sừng vào hông, hất lên cao mấy mét. Sau lần ấy, lão trị trâu phũ hơn nhiều. Lão đánh tới khi con trâu quy hãn mới thôi.

Trong đợt cải cách ruộng đất, cha lão Hoàng bị xử tử do vu cáo của một gã hàng xóm, kẻ có mâu thuẫn với gia đình lão từ trước. Lão Hoàng lúc ấy là một nông dân chân chất, có vợ và con trai một tuổi. Sau vụ đó, lão lâm li như đang nung nấu điều gì. Rồi lão biến mất cùng với hai cha con gã hàng xóm. Sau đây, người làng tìm thấy xác hai cha con gã hàng xóm trong rừng. Hai cơ thể bị đập nát bét từ đầu đến chân, được kéo lại sát bên nhau. Một đoạn tre đục đặt ngang qua hai cái xác, dưới là bức thư của lão Hoàng, lão thề rằng kẻ nào động đến gia đình lão thì sẽ có kết cục như thế.

Một thời gian sau, đội sửa sai từ tỉnh về tuyên bố có một số nhầm lẫn trong công tác đấu tố, trong đấy có trường hợp cha lão Hoàng.

Hồ Mang là biệt hiệu của lão trước năm 1975, thời kỳ lão đứng đầu một băng cướp khét tiếng liêu lĩnh. Băng ấy từng làm mưa làm gió ở mấy tỉnh Nam bộ, chuyên đi cướp hàng buôn lậu của quan chức miền Nam cũ. Trong một lần đi săn, lão bị một con rắn hổ mang tọt vào ngón cái. Lão bắn tan đầu con rắn rồi ra lệnh đàn em chặt đứt ngay ngón ấy. Cánh tay được buộc chặt ở phía trên. Mấy thằng đàn em ra sức vuốt dọc từ trên xuống để nặn máu. Vậy mà lão vẫn ngã lãn ra bất tỉnh, toàn thân đổ rục.

Khi chiến tranh kết thúc, lão Hồ Mang quay về Bắc. Lão có một người vợ ở miền Nam nhưng bà này chết bệnh, để lại cho lão hai con trai là Ba Thơ và Tư Tâm. Người đàn bà mặc bộ bà ba đen có ân nghĩa với lão từ xưa. Lão đã giúp giải cứu cha chị này khi bị đưa đi tử hình. Chị ta lặn lội ra Bắc tìm để hầu hạ, trả nghĩa với lão...

Dũng Khôi kể nhưng tôi đã thiếp đi. Mưa rừng ru giấc ngủ êm đềm. Có lẽ rượu của lão Hồ Mang làm trí não tôi tiếp tục phiêu diêu. Tôi mơ thấy mình là một nam nhi oai phong lao trên mình ngựa, ngồi sau là một mỹ nữ áo đen, tóc

xõa tung trong gió. Đến một đỉnh núi mây trắng vờn quanh chân ngựa, ánh nắng ban mai lấp lóa, tôi đỡ nàng xuống ngựa và ôm hôn nàng. Cặp môi đầy đặn ngọt như mật. Cơ thể thơm tho mềm mại của nàng làm cánh tay kẻ nam nhi run lên ngập ngừng rồi cuống quýt điên dại. Mái tóc thơm mùi hoa bưởi của nàng vẫn vít ngất ngậy....

Ánh nắng ban mai chéch vào làm tôi lóa mắt, tỉnh giấc, thấy lòng tiếc nuối giấc mơ đẹp. Cảm giác trơn ướt bên dưới. Sự dồn nén năng lượng của tuổi trẻ đã tự tìm cách giải phóng. Mà tại sao tôi lại mơ mình là tướng cướp? Rồi lại có người đẹp áo đen? Phải chăng đâu đó trong tiềm thức tôi cũng thích một cuộc sống tự do hoang dã và có được những phụ nữ đẹp trong cuộc đời? Một kẻ giang hồ từng vùng vẫy ngang dọc, về già mà vẫn được mỹ nhân yêu chiều như lão Hồ Mang thì chẳng phải là sung sướng lắm sao.

Tôi nằm rón, cố níu thêm chút nữa trạng thái êm đềm mà tôi không bao giờ có trong đời thực. Đây không phải là trạng thái sung sướng xác thịt mà là một sự rung động tinh tế trong thâm sâu của tiềm thức. Phải chăng hiện thực có quá nhiều chi tiết cụ thể hạn chế đi cảm xúc con người. Có nhiều giấc mơ đường nét mơ hồ, nội dung đơn sơ nhưng vị ngọt còn đọng lại mấy khi thức dậy. Đây là cái gì, có phải là hạnh phúc không? Có lẽ không, vì hạnh phúc phải chăng có một ý nghĩa cao cả và bền vững. Nhưng đời người cũng chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi trong cõi vĩnh hằng. Như vậy thì mọi đơn vị thời gian đều có một giá trị nhất định. Vậy thì cái trạng thái êm đềm, dịu ngọt kia có ý nghĩa gì?

Buổi sáng tĩnh lặng. Khói bay lên từ các lán, văng vẳng tiếng người đằng xa. Tôi tản bộ theo hướng ấy, hóa ra Dũng Khói đang dạy võ cho mấy gã trai nhà Hồ Mang. Nó bảo vào tập nhưng tôi từ chối. Tôi muốn hưởng cái không khí trong lành của vùng núi. Hơn nữa, cả người tôi còn đang mỏi nhừ vì chuyến đi.

“Sức mạnh là yếu tố quan trọng hàng đầu trong chiến đấu,” Dũng Khói giảng về đấu pháp. “Khi chiến đấu sức của ta suy giảm rất nhanh. Do vậy, biết chớp cơ hội để kết thúc một đối thủ là điều quan trọng. Người giỏi võ, trước hết là phải giỏi ở cái đầu nhanh nhạy. Ta không được bỏ sót bất cứ một biểu hiện nào của đối thủ: Ánh mắt, chuyển động của vai, tay, chân... quan sát để đoán được tâm lý và ý định ra đòn của đối thủ.”

“Tâm tấn công!” Dũng Khói ra lệnh. Gã út bước lên, lướt người đâm thẳng vào mặt Dũng Khói. Nó thụp xuống, tay trái đưa cao ngang trán, tay phải đâm thẳng vào bụng gã út.

“Làm sao đại ca biết em sẽ đâm vào mặt?”

“Không biết được khi cự ly quá gần!” Dũng Khói lắc đầu. “Thụp người để tránh mọi đòn thượng, tay trái thủ, phòng đòn từ trái vào, tay phải công nhưng cũng để phòng đòn từ phải vào.”

“Tiếp đi!”

Gã út vẩy đòn đá phải vào mặt Dũng Khói. Đòn ngắn và nhanh. Dũng Khói tay trái đỡ, chân phải co lên, nắm đấm phải dừng ngay trước cằm, chân phải dừng trước bụng gã trai.

“Lân này thì sao ạ?”

“Tôi thấy vai chú ngã ra sau nên đoán chân trước của chú phát đòn. Chân phải tôi co lên thủ hạ, tay trái thủ thượng trái, tay phải công nhưng cũng là phòng đòn từ phải vào. Chân đã chủ sẵn thì tiện phóng vào vào phần hạ của chú vì nếu chú có phản xạ đỡ đòn đấm vào mặt thì khả năng phân hạ sẽ hở.”

“À,” gã trai gật gù nói. “Nhu vậy đại ca mới chỉ phòng đòn vòng từ hai bên vào, nếu đòn thẳng thì sẽ khó đỡ hơn.”

“Chính xác!” Dũng Khói gật đầu. “Chú mới tập mà đã nhận ra điều ấy là khá lắm. Đòn thẳng là đòn khó đỡ nhất. Như viên đạn, góc bắn thay đổi một chút là mục tiêu khác hẳn. Hai tình huống vừa rồi liên quan tới cơ hội trong đấu pháp. Vừa rồi chú khó đỡ là vì đòn phản được thực hiện rất nhanh sau đòn công. Đây là khoảnh khắc vàng khi ta đoán được ý đòn của đối phương. Ra đòn ắt cần thu về. Có hai khả năng: nếu đối phương nhận biết được phản đòn của ta thì đòn công của đối phương sẽ kém hiệu quả do phân tâm, còn nếu đối phương bỏ sót thì phản đòn của ta sẽ thành công. Nếu bỏ lỡ khoảnh khắc này thì phản đòn của ta sẽ mất yếu tố bất ngờ. Đối phương sẽ hóa giải được đòn phản của ta dễ dàng hoặc ra đòn công thứ hai bắt ta hóa giải tiếp. Một lợi thế nữa của phản đòn thời điểm này là hai cơ thể đang ập vào nhau, xung lực đòn là mạnh nhất.”

“Cho tôi hỏi,” tôi giơ tay nói. “Tôi thấy ông hay bắm gót vào chân đối phương, đây là chủ định?”

“Tuần quan sát đúng đấy,” Dũng Khói gật đầu. “Gặp đối thủ quá mạnh thì đừng ham thắng ngay. Không thể phá sập ngay một ngôi nhà to mà phải phá từng cột trụ, từng bức tường chịu lực trước. Nếu có thể được thì nên đả thương phần ngoại vi như tay, chân trước. Đối phương đau đớn, kém linh hoạt thì ta mới có cơ hội dứt điểm.”

Rất hay! Rõ ràng Dũng Khói đã chịu khó trau dồi về đấu pháp bên cạnh việc luyện đòn thông thường.

“Hôm trước bác Ba Thơ có hỏi về chiến thuật khi chiến đấu với hai hay nhiều đối thủ. Mời bác và chú Tâm tấn công.

Hai gã trai bước lên trước thủ thế.

“Cứ đánh bình thường!” Dũng Khói nói. Hai gã lao vào, loanh quanh một lúc mà vẫn không chạm được vào người nó.

“Dừng lại! Anh em có nhận xét gì về cách di chuyển của tôi không?”

Mấy gã im lặng.

“Vừa rồi, tôi luôn di chuyển để ba chúng ta thành một đường thẳng, như vậy lúc nào tôi cũng chỉ phải đối phó với một đối thủ. Đừng nghĩ là có thể hóa giải được đòn của hai đối thủ cùng một lúc như trong phim!”

“Nếu có tới bốn người tấn công làm thế nào?” Gã trai thứ hỏi. “Chạy luôn?”

“Đấu pháp không có một câu trả lời. Tùy cơ ứng biến theo tình huống và sở trường mỗi người. Đây là chiến thuật của riêng tôi, anh em chỉ nên tham khảo. Nếu chúng chưa đánh ngay, mới chỉ uy hiếp thì anh hãy tìm cách câu giờ để xác định xem kẻ nào có ý chí chiến đấu mạnh nhất. Nếu xác định việc va chạm là không tránh khỏi thì nên chủ động ra đòn quyết định vào chính kẻ mạnh nhất, xong phải di chuyển ngay để tránh đòn. Chạy là cần thiết khi kẻ địch đông và mạnh nhưng đừng bỏ lỡ cơ hội phản công trên đường chạy.”

Dũng Khói đi lại một lát rồi nói:

“Lý thuyết chỉ là điều kiện cần, không phải đủ trong võ học. Thiếu khổ luyện công phu, lý thuyết chỉ là trò nói suông vô ích.”